

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1614/2015
24.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Н.Ж. из С., чији је пуномоћник М.И., адвокат из С., против туженог СП Л. АД из Б., ради поништаја решења о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2733/14 од 03.04.2015. године, у седници одржаној 24.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2733/14 од 03.04.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Смедереву П1 969/11 од 26.05.2014. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи решење туженог од 12.07.2011. године, којим му је отказан уговор о раду од 01.09.2005. године са Анексом уговора о раду од 24.12.2010. године, те да се обавезе тужени да га врати на радно место конобар-точилац. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2733/14 од 03.04.2015. године, жалба тужиоца је одбијена, као неоснована и првостепена пресуда потврђена, а одбијен је и захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 124/04 и 111/09), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а нема ни повреде из тачка 12. истог става, на коју се ревизијом указује, јер побијана одлука садржи јасне и потпуне разлоге о одлучним чињеницама, које нису у супротности са изведеним доказима, а оцењени су и жалбени наводи од одлучног значаја.

Правилно је побијаном одлуком одбијен тужбени захтев за поништај решења туженог 12.07.2011. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду, применом члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05, 61/05 и 54/09), с обзиром да је утврђено да је код туженог, због организационих промена, дошло до престанка потребе за његовим радом. Закон о раду (одредбама члана 153. до 158.), прописује поступак који се примењује у случају престанка потребе за обављањем одређеног посла и одређује правила која је послодавац дужан да обезбеди запосленима за чијим је радом престала потреба, што је у конкретном случају испоштовано.

Пре доношења решења, тужени је 28.04.2011. године донео Одлуку о измени и допуни Правилника о систематизацији послова, којим је број извршилаца на пословима конобар-точилац, на које је тужилац био распоређен, смањен са 4 на 3. Тужени је донео и Програм решавања вишка запослених, уз сагласност Националне службе за запошљавање и свих репрезентативних синдиката, чиме је поступио у складу са одредбом члана 155. став 2. и 3. и члана 156. Закона о раду. Програмом је као једини критеријум за утврђивање вишка запослених био добровољност, по ком критеријуму је тужилац и проглашен технолошким вишком, с обзиром да је на писмени позив туженог од 18.01.2011. године, да се јаве запослени који су заинтересовани да буду проглашени за технолошки вишак, поднео писмени захтев од 10.02.2011. године. Тужиоцу су исплаћене зараде, као и отпремнина, чиме је испоштована и одредба члана 158. и 192. Закона о раду, а упућен је и на остваривање даљих права у складу са члана 160. Закона.

Поновним истицањем у ревизији да тужиоцу није исплаћена отпремнина, оспорава се утврђено чињенично стање, што применом члана 398. став 2. ЗПП, у поступку по ревизији није дозвољено, па их овај суд није ни ценио.

У складу са одредбом члана 405. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд није детаљно образлагао ову пресуду, с обзиром да се ревизијом понављају жалбени наводи, на која се другостепени суд изјаснио и дао јасне разлоге које у свему прихвата и овај суд, па се образлагањем не би постигло ново нити уједначеније тумачење права.

На основу изнетог, применом члана 405. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**